

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:

R. M.,

bytem xxx

zastoupen advokátkou JUDr. Alicí Hejzlarovou, LL.M., MBA
sídlem Žitná 1575/49, 110 00 Praha

proti

žalovanému:

Náčelník Generálního štábu Armády České republiky

sídlem Vítězné nám. 1500/5, 160 01 Praha 6 - Dejvice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2022, č. j. MO 383060/2021-1304

takto:

- I. Rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 5. 1. 2022, č. j. MO 383060/2021-1304 a rozhodnutí ředitele Agentury personalistiky AČR ze dne 26. 10. 2021, sp. zn. 14982/2021, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 15 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupkyně JUDr. Alice Hejzlarové, advokátky.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jitka Hrabíková

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Agentury personalistiky Armády ČR (dále jen „správní orgán I. stupně“) o propuštění ze služebního poměru ze dne 26. 10. 2021 vydané pod sp. zn. 14982/2021 (dále jen „rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru“), a to z důvodu dle § 19 odst. 1 písm. c) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích“), tedy z důvodu nezpůsobilosti vykonávat službu v dosavadním služebním zařazení ze zdravotních důvodů, bez možnosti jiného služebního zařazení. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

2. Žalobce ve své žalobě předně namítá, že napadené rozhodnutí, rozhodnutí správního orgánu I. stupně i řízení předcházející jejich vydání jsou nezákonná, neboť správní orgán I. stupně se v rozhodnutí dostatečně nevypořádal s veškerými žalobcovými argumenty, neprovedl navrhované důkazy a věc nesprávně posoudil a rovněž samotné prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě podkladů překračujících zákonné mantinely. Žalovaný pak dle názoru žalobce pokračoval ve svévolném protiprávním výkladu právních předpisů, nedostatečném vypořádání se s namítanými argumenty žalobce, s tím souvisejícím nedostatečným odůvodněním napadeného rozhodnutí a ve zcela záměrném nerespektování a v nezákonném omezování základních práv a svobod žalobce. Žalobce se cítí být napadeným rozhodnutím přímo zkrácen na svých právech.
3. Žalobce dále shrnuje skutkový stav předcházející vydání napadeného rozhodnutí a uvádí, že jediným důvodem stanovení žalobce coby zdravotně nezpůsobilého je odmítnutí třetí dávky vakcinace proti klíšťové encefalitidě z důvodu zhoršení doposud stabilizovaného stavu onemocnění roztroušené sklerózy, a to mimo jiné na základě nedoporučujícího stanoviska žalobcovy ošetřující lékařky. Tato skutečnost byla dle jeho názoru bezprostřední příčinou pro podnět k vydání rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru. Dodává, že navzdory informacím v příbalovém letáku k vakcíně FSME-IMMUN a stanoviska společnosti Pfizer, podle kterých je roztroušená skleróza nežádoucí účinek vakcinace, nebylo služebním orgánem uznáno propuknutí onemocnění roztroušené sklerózy jako služební úraz.
4. Důvod propuštění je pak dle názoru žalobce potenciálně porušením základní povinnosti správního orgánu i žalovaného ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o vojácích, a sice zajištění rovného přístupu a rovného zacházení se všemi vojáky z povolání, a to rovněž při vytváření podmínek výkonu služby.
5. Žalobce dále rekapituluje svou argumentaci v odvolání a uvádí, že s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí ani napadeného rozhodnutí se neztotožňuje a vypořádání se s jednotlivými námitkami shledává žalobce za nezákonné a nedostatečné. K jednotlivým argumentačním bodům žalovaného žalobce uvádí následující.
6. Pokud jde o tvrzenou rozhodující povahu lékařského posudku o zdravotní způsobilosti k práci, o provedení mimořádné pracovní lékařské prohlídky ze dne 1. 4. 2021 (dále jen „posudek“) žalovaný tvrdí, že je posudek spolu s rozhodnutím Ústřední vojenské lékařskou komisí č. j. MO 168458/2021-1457 ze dne 21. 6. 2021 o potvrzení posudku (dále jen „rozhodnutí ÚVLK MO“) vedle absence vhodného služebního místa dostačujícím pro naplnění podmínek § 19 odst. 1 písm. c) zákona o vojácích a propuštění ze služebního poměru. K tomu žalobce namítá, že žalovaný znevažuje žalobcem doložené důkazy ve vyjádření a v odvolání, a to zejména příbalový leták

k vakcíně, stanovisko společnosti Pfizer, ale také čestné prohlášení a protokol svědecké výpovědi MUDr. M. H. ze dne 11. 8. 2021. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že důvod ztráty zdravotní způsobilosti je pro řízení nepodstatný, protože relevantní je pouze ztráta způsobilosti samotná, přičemž poukazuje na § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu.

7. Žalobce se domnívá, že ačkoliv je posudek vyslovující ztrátu způsobilosti konečným výstupem, který zakládá důvod propuštění ze služebního poměru ve smyslu § 19 odst. 1 písm. c) zákona o vojácích, samotná existence posudku bez dalšího není dostatečným podkladem pro takto zásadní rozhodnutí. Dle názoru žalobce je potřeba zhodnotit skutečný důvod, pro který byla žalobci vyslovena zdravotní nezpůsobilost, opodstatněnost žalobcova přístupu k nepodstoupení očkování a legitimnost právních předpisů, které jsou pro tyto situace aplikovány. Žalobce namítá, že žalovaný zcela vyřadil přezkum rozhodnutí a posouzení těchto dílčích otázek a nepochybně tím zkrátil žalobce na jeho právech, a to zejména na právu na spravedlivý proces.
8. Pokud jde o důvod vyslovení zdravotní nezpůsobilosti žalobce spočívající v odmítnutí očkování, žalobce uvádí, že toto odmítnutí nebylo jeho libovolným a svévolným rozhodnutím, ale výrazem obezřetnosti a opatrnosti. Žalovaný dle názoru žalobce opomíjí a přehlíží fakt, že odmítnutí očkování bylo nezbytným postupem žalobce v zájmu ochrany svého zdraví a že toto rozhodnutí mělo za cíl udržet si stabilizovaný zdravotní stav a tím i zdravotní způsobilost pro výkon služby. Dodává, že vynucené očkování by mohlo předvídatelně ohrozit a zhoršit žalobcům zdravotní stav.
9. Jako další z námitek žalobce uvádí své obavy z nerovného zacházení s vojáky z povolání, a tedy porušení § 2 odst. 3 zákona o vojácích, kdy v době, kdy již služební orgán znal odmítavý postoj žalobce k podstoupení očkování a měl tak představu o (tvrzené) faktické zdravotní nezpůsobilosti žalobce, přislíbil prodloužení služebního poměru v délce dalších 10 let, a to bez uvedení jakýchkoliv dalších podmínek. K naplnění přislíby však bez uvedení jakéhokoliv dalšího důvodu, včetně důvodu absence zdravotní způsobilosti, nedošlo. Stejně tak se žalobce neztotožňuje s tvrzením žalovaného, že za veřejnoprávní povahu služebního poměru, kterou žalobce nijak nerozporuje, nelze ukrýt známky nerovného zacházení, kterých jednání služebního orgánu dosahovalo a které žalovaný schvaluje jako zcela oprávněné.
10. Dále žalobce upozorňuje na svévolné jednání služebního orgánu, jenž zneužívá svého postavení. Konkrétně poukazuje na situaci, kdy byla v návaznosti na změny potřeb České republiky důvodně zrušena a následně znovu obnovena nabídka služebního místa technik roty. Taková skutečnost dle názoru žalobce nesevřídí o důvodných změnách potřeb České republiky, ke kterým by v období mezi měsíci lednem 2021 a dubnem 2021 došlo a které by byly potažmo služebním orgánem uvedeny, nýbrž o svévolném jednání služebního orgánu i přes trvající potřebu České republiky o obsazení tohoto služebního místa. Žalobce dodává, že toto jednání naplňuje znaky nerovného zacházení, tedy jednání porušující povinnost rovného přístupu a zacházení při vytváření podmínek výkonu služby dle § 2 odst. 3 zákona o vojácích. Žalobce dodává, že s ohledem na § 2 odst. 3 a odst. 5 a § 3 odst. 2 antidiskriminačního zákona přístup služebního orgánu k žalobci naplňuje znaky nerovného zacházení a diskriminace, a to z důvodu domnělého zdravotního postižení, resp. zdravotního stavu, v jehož důsledku bylo žalobci zabráněno v přístupu k zaměstnání, které však byl prokazatelně schopen vykonávat bez objektivního a věcného omezení.
11. Žalobce dále namítá rozpornost tvrzení týkajících se nutnosti podstoupení očkování všemi vojáky z povolání ve vztahu k jiným vykonávaným činnostem na jednotlivých služebních místech. K tomu žalobce předně uvádí, že limitace výkonu služebních činností zmiňovaná žalovaným je v konkrétním případě čistě formálním tvrzením, avšak v materiálním pojetí zcela nenaplněným. K tomu dodává, že během svého zařazení na služební místo technika roty byl celý útvar a jeho fungování opakovaně vysoce hodnocen a oceněn.
12. Žalobce dále vysvětluje, že vzhledem k jeho zdravotnímu omezení bylo ze strany posudkových lékařů pravidelně uzavíráno, že se nemůže účastnit výcviků v terénu (zejm. v trávě a v lese), byla mu tak vždy vydávána zdravotní klasifikace „C“, se kterou však mohl vykonávat služební činnost

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jitka Hrabíková

na dosavadním služebním místě a rovněž na služebním místě technika roty. Dodává, že tedy logicky služební orgán a žalovaný nemůžou chránit vojáka před nakažením klíšťovou encefalitidou při výcviku v poli, když ten stejný voják (žalobce) má na základě snížené zdravotní klasifikace tyto činnosti zakázané.

13. K otázce právní síly, závaznosti a povahy rozhodnutí, kterým je povinnost očkování uložena [tj. rozhodnutí Ministerstva obrany ze dne 13. 1. 2020. č. j. MO 373542/2019-3416 (dále jen „rozhodnutí o kategorizaci prací“], žalobce uvádí, že toto rozhodnutí lze hodnotit jako diskriminační, když v něm obsažené jednotvárně nastavené přísné podmínky zdravotní způsobilosti ve smyslu § 38 nařízení vlády č. 361/2007 Sb., kterým se stanoví podmínky ochrany zdraví při práci, jsou uplatnitelné pro veškeré služební pozice a veškerá služební místa zařazená do této kategorie, bez ohledu na skutečnou potřebnost a povahu jednotlivých služebních míst a pozic. Dle názoru žalobce jsou zmíněným rozhodnutím vojáci pod hrozbou propuštění ze služebního poměru nepřímo nuceni očkování podstoupit. Žalobce se domnívá, že takový postup nelze považovat za legitimní, když v rozhodnutí o kategorizaci prací uvedená očkování ani nespádají mezi zákonem povinná očkování a zároveň proti jejich podstoupení není možné žádné účinné obrany ve smyslu osobního přesvědčení nebo právě zdravotního stavu vojáka. Za zcela nepřijatelné přitom žalobce považuje disproporcionalitu mezi vakcinací a zohledněním skutečného zdravotního stavu a způsobilosti vojáka, když jinak není žádných faktických překážek, pro které by měl být výkon služby vojáka omezen. Nad rámec uvedeného žalobce uvádí, že z informace poskytnuté hlavní hygieničkou MO dne 27. 12. 2021 vyplývá, že pokud jde o počet nakažených vojáků tímto onemocněním, jedná o jednotky případů vojáků nakažených tímto onemocněním a situace spíše výjimečné. K tomu žalobce odkazuje na náleží Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 106/20.
14. Žalobce shrnuje, že rozhodnutí o kategorizaci prací není nezbytným opatřením, kterým by v demokratické společnosti bylo přípustné omezení základních práv a svobod [k tomu odkazuje na judikaturu Ústavního soudu – náleží sp. zn. Pl. ÚS 31/13 ze dne 10. 7. 2014 (162/2014 Sb.), bod 41; náleží sp. zn. Pl. ÚS 37/11 ze dne 30. 7. 2013 (299/2013 Sb.), bod 59; náleží sp. zn. Pl. ÚS 24/10 ze dne 22. 3. 2011 (N 52/60 SbNU 625; 94/2011 Sb.), bod 37]. V konkrétní situaci dle názoru žalobce převažuje riziko vzniklé ve spojení s podstoupením očkování nad rizikem případné nákazy klíšťovou encefalitidou. Žalobce dále odkazuje na náleží Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 449/06.
15. Žalobce namítá, že správní orgány zcela ignorovaly jeho specifickou situaci a nepřihlížely k objektivním okolnostem, za kterých měla být žalobci udělena výjimka z povinnosti očkování. Naopak, služební orgán a v návaznosti na něj rovněž žalovaný svým postupem vedoucím k propuštění ze služebního poměru danou povinností zcela zjevně vynucovali v rozporu s ústavními principy.
16. Nadto žalobce uvádí, že překročení zákonného zmocnění hlavní hygieničky v rámci MO na základě § 84 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „Zákon o ochraně VZ“), již bylo předmětem jeho odvolání a i na tomto tvrzení pak nadále setrvává. Žalobce proto opakuje svou argumentaci obsaženou v odvolání, tedy že v rámci rozhodnutí o kategorizaci prací byly překročeny zákonem svěřené pravomoci, když náplní mimořádné preventivní prohlídky u dospělých pacientů je pouze kontrola očkování, nikoliv následná aplikace vakcín.
17. Žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.
18. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně uvádí, že i nadále zastává své názory rozepsané v odůvodnění svého rozhodnutí s ohledem na skutečnost, že žalobce v žalobě rovněž opakuje argumentaci použitou již během řízení.

19. Nad rámec argumentace uvedené v napadeném rozhodnutí žalovaný uvádí, že skutečnost, že v rámci volného hodnocení důkazů služební orgány dojdou k závěru, že určité podklady předložené žalobcem nejsou pro rozhodnutí o věci relevantní, neznamená, že žalovaný znevažuje předložené důkazy, jak tvrdí žalobce. Žalovaný trvá na závěru, že žalobcem předložené důkazy, zejména příbalový leták k vakcíně, stanovisko společnosti Pfizer, čestné prohlášení a protokol o svědecké výpovědi MUDr. M. H. ze dne 11. 8. 2021, nemají na otázku propuštění žalobce ze služebního poměru vliv, jelikož přesahují rámec daného řízení. Stejně tak nejsou dle názoru žalovaného podstatná ani tvrzení a důkazy související s údajnou souvislostí vzniku služebního úrazu v podobě rozvinutí onemocnění roztroušenou sklerózou jakožto následku absolvovaného očkování proti klíšťové encefalitidě.
20. Pokud jde o případnou souvislost mezi propuknutím roztroušené sklerózy a očkováním proti klíšťové encefalitidě, nepovažuje žalovaný tuto otázku za předmětnou v probíhajícím řízení. Navzdory tomu však poukazuje na to, že otázka souvislosti byla řešena v rámci řízení u téhož soudu pod sp. zn. 6 Ad 3/2017, ve kterém byl zpracován znalecký posudek MUDr. Ladislavou Janoškovou, CSc., ze dne 29. 2. 2019, který uzavřel, že očkování proti klíšťové encefalitidě s největší pravděpodobností nebylo u žalobce hlavní a převažující příčinou vzniku onemocnění roztroušenou sklerózou.
21. Žalovaný má za to, že pro propuštění ze služebního poměru dle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o vojácích jsou podmínky stanoveny právními předpisy jednoznačně, přičemž uvedené požadavky žalobce, co mělo být v předmětném řízení zhodnoceno, dle žalovaného zcela překračují rámec řízení o propuštění ze služebního poměru dle zmíněného ustanovení. Žalovaný je toho názoru, že služebním orgánem I. stupně byly shromážděny veškeré potřebné podklady pro vydání rozhodnutí a zároveň, že všechny skutečnosti a podklady pro vydání rozhodnutí byly zhodnoceny řádně. K námitkám žalobce týkajícím se lékařského posudku a jeho přezkumu žalovaný uvádí, že dle jeho názoru není možné v řízení, které vedlo k vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumávat věcnou správnost medicínských závěrů lékařů, kteří jsou dle právních předpisů příslušní k posuzování otázky, zda je voják zdravotně způsobilý k výkonu služby či nikoli. Žalovaný tedy uzavírá, že nevykazuje-li lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k práci zjevné vady, je vydán k tomu oprávněným poskytovatelem lékařských služeb a vypracován posuzujícím lékařem s příslušnou specializovanou způsobilostí, a tedy splňuje všechny požadované náležitosti, služební orgán z něj v rámci řízení o propuštění ze služebního poměru dle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o vojácích vychází, a tudíž nemůže být vyhověno námitkám žalobce, že je daný lékařský posudek nedostatečným podkladem pro propuštění ze služebního poměru.
22. K tvrzení žalobce, že důvodem pro vyslovení jeho zdravotní nezpůsobilosti bylo odmítnutí očkování, uvádí žalovaný, že je nepřesné. Vysvětluje, že na služební pozici byl žalobce zařazen v rizikové skupině 2R v souladu s rozhodnutím příslušného orgánu ochrany veřejného zdraví s rizikovými faktory Riziko ohrožení zdraví (ROZ) 14, ROZ 3 a ROZ 4. Riziko ohrožení zdraví 14 vychází z minimálních požadavků na zdravotní způsobilost k výkonu vojenské činné služby a jedním ze základních kritérií je nařízené očkování proti následujícím nemocem: a) tetanus, b) virová hepatitida A a B, c) klíšťová meningoencefalitida a d) meningokokové infekce, jelikož se jedná o minimální opatření k ochraně zdraví při práci z důvodu účelnosti, zejména vojáků s rizikem expozice těmto onemocněním v podmínkách polního výcviku a operačního nasazení. Žalovaný dále vysvětluje, že v rámci lékařské prohlídky se žalobce dne 14. 10. 2020 odmítl podrobit stanovenému očkování proti klíšťové encefalitidě a očkování proti meningokokové meningitidě, a z tohoto důvodu nebyl příslušným poskytovatelem pracovní lékařských služeb lékařský posudek o zdravotní způsobilosti žalobce k práci vydán. Jelikož negativní přístup žalobce k akceptaci nařízeného očkování pokračoval a zákonná potřeba vydání lékařského posudku o zdravotní způsobilosti trvala, bylo následně lékařským posudkem o zdravotní způsobilosti k práci ze dne 1. 4. 2021 stanoveno, že žalobce dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost z důvodu obecného onemocnění. Ústřední vojenská lékařská komise MO uvedla, že za obecné onemocnění

jednoznačně považuje základní onemocnění žalobce, které v konečném důsledku znemožňuje splnění podmínky povinného očkování žalobce jako příslušníka rezortu MO v rámci faktoru rizika ohrožení zdraví 14 a není slučitelné s výkonem služebních činností vojáka z povolání a řidiče na této služební pozici.

23. Žalovaný zdůrazňuje, že nenastala situace, kdy by bylo v případě odmítnutí očkování postupováno dle § 43 odst. 7 zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, tj. lékařský posudek o zdravotní způsobilosti se ani nevydává, a dle § 43 odst. 8 téhož zákona se na posuzovanou osobu hledí pro činnost, pro kterou měla být zdravotně posouzena, jako na zdravotně nezpůsobilou nebo jako na osobu, která pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilost vykonávat dosavadní práci anebo jako na osobu, jejíž zdravotní stav nesplňuje předpoklady nebo požadavky, ke kterým byl posuzován. Avšak u žalobce došlo k jiné situaci, kdy lékařský posudek vydán byl, přičemž vyslovil dlouhodobou ztrátu zdravotní způsobilosti z důvodu obecného onemocnění, pro které nemohl být žalobce naočkován, jak bylo uvedeno výše.
24. Pokud žalobce namítá, že přístup žalovaného naplňuje znaky nerovného zacházení a diskriminace, žalovaný zdůrazňuje, že v případě služebního poměru vojáka z povolání se jedná svou povahou o poměr veřejnoprávní a že v rámci služebního poměru služební orgány postupují při služebním zařazování vojáků z moci úřední a řídí se v souladu s § 6 zákona o vojácích potřebami České republiky. Byl-li tedy žalobce seznámen s personálním záměrem služebního zařazení na místo technik roty velitelského družstva roty logistiky 141. zásobovacího praporu 14. pluku logistické podpory, a následně k naplnění tohoto záměru v původně plánované době nedošlo, nelze tuto okolnost považovat za nerovný přístup příslušných služebních orgánů.
25. Žalovaný dále zdůrazňuje, že otázka správnosti zařazení očkování proti klíšťové encefalitidě do rozhodnutí hlavní hygieničky MO o zařazení práce do kategorie nemůže být předmětem daného řízení o propouštění ze služebního poměru. Dodává, že žalobce napadá podklady (viz zmíněný lékařský posudek o zdravotní způsobilosti či rozhodnutí hlavní hygieničky MO o zařazení práce do kategorie), k jejichž vydání jsou však právními předpisy stanoveny pravidla postupu, do kterých služební orgán I. stupně ani žalovaný nemohou zasahovat a pouze výsledné podklady posuzují v rámci volného hodnocení důkazů, přičemž nemohou přezkoumávat jejich zákonnost, proces předcházející jejich vydání, apod.
26. Žalovaný je toho názoru, že ve vztahu k žalobci nedošlo k diskriminaci z důvodu domnělého zdravotního postižení, resp. zdravotního stavu, jak tvrdí žalobce, jelikož o jeho zdravotním stavu ve vztahu k výkonu služby byl vyhotoven příslušný lékařský posudek o zdravotní způsobilosti ze dne 1. 4. 2021. Rovněž se žalovaný neztotožňuje s tvrzením žalobce, že službu byl prokazatelně schopen vykonávat bez objektivního a věcného omezení, neboť v jejím výkonu byl limitován právě svým zdravotním stavem, když žalobce nemohl vykonávat některé činnosti dle vydaného lékařského posudku.
27. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
28. Žalobce ve své replice vypichuje některé své žalobní námítky a poukazuje na to, že argumenty žalovaného jsou založeny na ryze formálním přístupu bez toho, aby žalovaný skutečně vyhodnotil i materiální rovinu a skutkové opodstatnění celé záležitosti.
29. Žalobce zdůrazňuje, že jej jeho onemocnění žádným způsobem nelimitovalo a od poslední zdravotní prohlídky byl jeho stav stále stejný, proto za jedinou změnu v okolnostech považuje vydání rozhodnutí o kategorizaci prací, které je zcela v rozporu s judikaturou Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, nemá oporu v zákonných ustanoveních a jako takové je nezákonným podkladem, na jehož základě nemělo být v řízení rozhodováno.
30. Žalobce také poukazuje na to, že v návaznosti na jeho zdravotní omezení spočívající v onemocnění roztroušené sklerózy bylo ze strany posudkových lékařů pravidelně uzavíráno, že Žalobce dosahuje zdravotní klasifikace „C“, se kterou mohl vykonávat služební činnost na dosavadním služebním

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jitka Hrabíková

místě, a stejně tak i na místě technika roty. Žalobce dále nesouhlasí s tvrzením, že jeho pravidelné výborné hodnocení je pro danou záležitost irelevantní, nýbrž právě toto pravidelné hodnocení dokládá, že zmiňovaná limitace výkonu služebních činností žalobce a s tím související ztráta zdravotní způsobilosti zůstává z hlediska materiálního pojetí zcela nenaplněná.

31. Žalobce zdůrazňuje, že Ministerstvo obrany bylo příslušné ke zkoumání zákonnosti rozhodnutí o kategorizaci prací jakožto podkladu pro vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru a napadeného rozhodnutí, neboť Ministerstvo obrany je ústředním orgánem státní správy pro oblast služebního poměru příslušníků Armády České republiky a jako takové nejen, že bylo účastníkem veřejnoprávního poměru žalobce a žalovaného, ale rovněž bylo emitentem daného rozhodnutí. Žalobce apeluje na důležitost přezkumu tohoto rozhodnutí v soudním řízení.
32. Nad rámec shora uvedeného žalobce svým podáním vyrozumívá soud o zahájeném trestním stíhání v současné době řešeném pod sp. zn. KRPE-31564/TC-2022-170614 u Obvodního oddělení 2 pod dozorem Okresního státního zastupitelství v Pardubicích, a to ve věci podezření z nedbalostního ublížení na zdraví, ve kterém má žalobce postavení poškozeného.
33. Žalobce trvá na svém žalobním návrhu.
34. Podáním ze dne 29. 9. 2022 žalobce doplnil získaný lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k práci vydaný ve smyslu § 42 zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů, vyhlášky č. 79/2013 Sb., ve znění pozdějších předpisů a vyhlášky č. 357/2016 Sb., ve znění pozdějších předpisů dne 8. 4. 2022, ve kterém byla posuzovaná osoba shledána zdravotně způsobilá s podmínkou doplnění povinných očkování, přičemž tento lékařský posudek byl vydán s dobou platnosti 2 roky.
35. Žalobce doplňuje tento důkaz pro podporu svých tvrzení o nerovném zacházení ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o vojácích, neboť tvrdí, že v jeho případě došlo k vydání lékařského posudku se závěrem „pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost“, přičemž bylo na místě rozhodnout o zdravotní způsobilosti, *in eventum* o zdravotní způsobilosti s podmínkou tak, jak tomu bylo i při posuzování žalobcovy zdravotní způsobilosti Přezkumné komise Ústřední vojenské nemocnice - Vojenské fakultní nemocnice Praha v rozhodnutí č. 251/2019 ze dne 12. září 2019, neboť zdravotní stav žalobce se od vydání tohoto posudku nikterak nezměnil a byl stabilizovaný.
36. Žalovaný rovněž dle názoru žalobce pochybil, když nepřezkoumal rozhodnutí I. stupně co do namítané nerovnosti v přístupu k žalobci jakožto vojáka z povolání. Žalobce tak má za to, že byla porušena zásada legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, neboť při vydání rozhodnutí I. stupně a napadeného rozhodnutí služební orgán, a současně žalovaný, nerefletovali skutkový stav a nerespektovali předchozí rozhodovací praxi.
37. Žalobce navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a dále aby soud rozhodl, že žalobce byl v souvislosti vydáním napadeného rozhodnutí přímo dotčen na svých právech a diskriminován.

III.

Posouzení žaloby

38. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
39. Ve věci se dne 21. 11. 2022 konalo ústní jednání, při kterém žalobce setrval na podané žalobě a shrnul, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, a je tedy nezákonné, neboť vůbec neexistovalo zmocnění k vydání rozhodnutí o kategorizaci prací, která tímto překročila své pravomoci, a na základě tohoto rozhodnutí potom došlo k propuštění žalobce ze služebního

poměru. Žalobce se domnívá, že důvody pro propuštění ze služebního poměru nebyly dány, neboť byl porušen zákon o ochraně veřejného zdraví, zákon o zdravotních službách a zejména úmluva o biomedicíně, a že důvody, proč žalobce odmítl podstoupit nezákonně nařízenou povinnost očkování, jsou plně v souladu s judikaturou Ústavního soudu. Dále žalobce uvedl, že žalovaný nezhodnotil skutečný důvod, pro který byla vyslovena zdravotní nezpůsobilost, nezhodnotil opodstatněnost podstoupení očkování a zcela opomenul zhodnotit legitimnost právních předpisů, které jsou pro danou situaci aplikovány. Žalovaný při jednání v plném rozsahu odkázal na své písemné vyjádření k žalobě.

40. Žalobce při jednání navrhl provedení důkazu zprávou o šetření Veřejného ochránce práv a písemnou informací Ministryně obrany o tom, že bude přijímána nová vyhláška, respektive že bude novelizován zákon o ochraně veřejného zdraví ve vztahu k povinnosti očkování. Žalovaný důkazní návrhy nevznesl. Soud po tiché poradě senátu usnesením návrhy žalobce na provedení důkazů pro nadbytečnost zamítl, když k posouzení věci postačí obsah správního spisu.
41. Žaloba je důvodná.
42. Soud předně uvádí, že v rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru je výslovně uvedeno, že důvodem, pro který byl shledán zdravotně nezpůsobilým, je absence očkování stanoveného rozhodnutím o kategorizaci prací: *„Důvodem, pro který byl jmenovaný shledán zdravotně nezpůsobilým, je absence Očkování stanovené Rozhodnutím ministerstva obrany o zařazení práce do kategorie čj. MO 373542/2019-3416 ze dne 13. ledna 2020.“*. Tato část odůvodnění rozhodnutí prvního stupně nebyla odvolacím správním orgánem výslovně nijak korigována, tj. nebyla změněna podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Soudu tak nezbylo než vzít za vlastní důvod propuštění žalobce ze služebního poměru to, co bylo v rozhodnutí uvedeno. Ostatně právě obsah rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je podroben soudní kognici.
43. Vzhledem k tomu, že žalobce byl ze služebního poměru z důvodu zdravotní nezpůsobilosti vyvolané absencí příslušného očkování, musel se soud následně zabývat pramenem této povinnosti. Tato povinnost byla stanovena v rozhodnutí o kategorizaci prací. Ministerstvo obrany označuje tento akt za rozhodnutí. S tímto označením se však soud neztotožňuje. Podle § 9 správního řádu je *správní řízení je postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci proklaňuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá.* Podle § 67 odst. 1 správního řádu *rozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci proklaňuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách.*
44. Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutím je takový akt, kterým správní orgán zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby. V případě rozhodnutí Ministerstva obrany ze dne 13. 1. 2020 o zařazení prací do kategorií se však zjevně o jmenovitě určené osoby nejedná, soud se proto zabýval tím, o jaký akt v tomto případě jde.
45. Právní teorie rozlišuje právní akty na abstraktní a konkrétní. *„Pro abstraktní akty jako druh správní činnosti jsou typické tyto znaky: jednostrannost, přímá právní závaznost, abstraktnost spočívající v neurčité vymezeném okruhu adresátů a zpravidla i ve druhovém vyjádření upravované věci. [...] Abstraktní akty lze rozdělit do dvou základních skupin na a) abstraktní akty, které jsou obecně závazné („obecné“). Tyto abstraktní akty mají povahu podzákonných právních předpisů. Řadí se sem: prováděcí právní předpisy veřejné správy, označované v teorii jako nařízení, a obecně závazné vyhlášky územních samosprávních celků. [...] b) Interně závazné abstraktní akty. Tyto abstraktní akty nejsou pramenem práva, zavazují orgány a osoby v podřízeném nebo obdobném vztahu k vykonavateli veřejné správy, který je vydal. Mezi ně se řadí především: vnitřní předpisy, statutární předpisy neúzemní samosprávy, provozní, ústavní a podobné řády.“* (KOPECKÝ, Martin. Správní právo: obecná část. V Praze: C.H. Beck, 2019. Beckovy právnické učebnice. Str. 148.) *„Mezi vnitřní předpisy se řadí např.: [...] služební předpisy. Služební předpisy jsou druhem vnitřních předpisů, jejichž vydávání je upraveno v zákonech upravujících státní službu, a to v zákoně č. 234/2014 Sb., o státní službě (srov. zejména § 11 a 12 StSluž), a v zákoně č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníku bezpečnostních sborů (srov.*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jitka Hrabíková

zejména § 5 SLPoBez). Obdobnou povahu mají i rozkazy s abstraktním obsahem vydávané služebními orgány vůči vojákům z povolání.“ (Tamtéž. Str. 149-150.)

46. S ohledem na výše popsané závěry právní teorie soud vyhodnotil, že se v případě zmíněného rozhodnutí o kategorizaci prací jedná o vnitřní předpis (interní normativní akt, interní normativní směrnice, interní předpis, vnitřní směrnice, směrnice, interní akt řízení, služební předpis), nikoliv o rozhodnutí, jak ho Ministerstvo obrany označilo. „*Služební předpisy jsou vnitřní předpisy, závazné pro státní zaměstnance (i pro zaměstnance působící ve správních úřadech v pracovním poměru). Vydávají je služební orgány: náměstek pro státní službu, vedoucí služebního úřadu, státní tajemník. Musí být v souladu s právními předpisy a se služebními předpisy nadřazených instancí.“ (ČEBIŠOVÁ, Taisia. § 3 [Služební předpisy]. In: HENDRYCH, Dušan a kol. Správní právo. Obecná část. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 344, marg. č. 652.) V rámci tohoto rozhodnutí, které soud materiálně považuje za služební předpis, je nařízena očkovací povinnost proti klíšťové meningoencefalitidě všem vojákům spadajícím do příslušné kategorie práce, respektive s prací s příslušným rizikem ohrožení. Soud tedy toto rozhodnutí, materiálně služební předpis, považuje za podklad napadeného rozhodnutí.*
47. Žalobce nejprve zpochybňoval právní možnost takovou povinnost k očkování stanovit. Soud je toho názoru, že právní možnost povinnost k očkování stanovit pramení z § 38 odst. 1 písm. h) nařízení vlády č. 361/2007 Sb., kterým se stanoví podmínky ochrany zdraví při práci, podle kterého *při činnosti, která je spojena s možností obroženi zdraví zaměstnance biologickým činitelem, musí opatření k ochraně jeho zdraví zahrnovat očkování, pokud je účelné, zvláště u toho zaměstnance, který není imunní vůči biologickému činitele, jemuž je nebo může být při práci exponován.* Pokud jde o aplikaci citovaného nařízení vlády na projednávanou situaci, vyšel z následujících souvislostí.
48. Nařízení vlády č. 361/2007 Sb. bylo vydáno podle § 21 písm. a) zákona č. 309/2006 Sb., kterým se upravují další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v pracovněprávních vztazích a o zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy.
49. Podle § 1 odst. 4 nařízení vlády č. 361/2007 Sb., *toto nařízení se použije na právní vztahy týkající se ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy v rozsahu, který stanoví zákon o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci.*
50. Podle § 1 zákona č. 309/2006 Sb., *tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropské unie, upravuje v návaznosti na zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v pracovněprávních vztazích a zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy podle § 3 zákoníku práce.*
51. Podle § 3 zákona č. 262/2006 Sb., *zákoník práce, závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.*
52. Zvláštními předpisy, kterými může být dle § 3 zákoníku práce závislá práce vykonávána, jsou např. zákon č. 234/2014 Sb., o státní službě, zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, nebo právě v projednávané věci aplikovaný zákon č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání.
53. Zákon o vojácích z povolání v § 98 odst. 4 písm. a) vydávání interních normativních aktů (neboli vnitřních předpisů) předvídá, a to právě v oblasti zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví vojáků při výkonu služby. Soud proto uzavřel, že rozhodnutí o kategorizaci prací je v části věnované očkování vnitřním předpisem, k jehož vydání svědčí Ministerstvu obrany pravomoc. Soud nicméně rozhodnutí o kategorizaci prací považuje v bodě, kterým se stanoví povinnost očkování proti klíšťové meningoencefalitidě, za nezákonné, a to ze dvou důvodů. Soud přitom upozorňuje na to, že se vyjadřuje k nezákonnosti očkovací povinnosti klíšťové meningoencefalitidě, neboť pouze ta je předmětem sporu, takže zákonnost ostatních bodů tohoto vnitřního předpisu (ať už se týkají

dalších očkovaní nebo zcela jiných institutů, např. rozdělení prací do kategorií) nechává soud stranou.

54. Prvním důvodem nezákonnosti rozhodnutí o kategorizaci prací ve zmíněném bodě je absence odůvodnění. Soud si uvědomuje, že u vnitřních předpisů není zcela obvyklé, aby obsahovaly odůvodnění. V případě rozhodnutí o kategorizaci prací je však podstatné to, že možnost povinnost k očkovaní stanovit pramení z § 38 odst. 1 písm. h) nařízení vlády č. 361/2007 Sb., podle kterého *při činnosti, která je spojena s možností obroženi zdraví zaměstnance biologickým činitelem, musí opatření k ochraně jeho zdraví zahrnovat očkovaní, pokud je účelné, zvláště u toho zaměstnance, který není imunní vůči biologickému činitele, jemuž je nebo může být při práci exponován.* Jak již soud vysvětlil výše, o možnosti toto rozhodnutí vydat nemá pochyb, nicméně z textu zmocňujícího nařízení vlády je zjevná podmínka, že očkovací povinnost se nařídí, pokud je to účelné. Tato formulace, respektive tato stanovená právní podmínka, bez pochyby vyžaduje, aby při stanovení očkovací povinnosti vnitřním předpisem bylo alespoň v základních rysech odůvodněno, a to z důvodu transparentnosti a přezkoumatelnosti právě oné účelnosti. Nebylo-li odůvodnění očkovací povinnosti ve vnitřním předpisu obsaženo, pak z něj nelze dovodit účelnost očkovaní, jak o ní mluví výše citovaný text nařízení vlády. Nad rámec výše uvedeného soud podotýká, že odůvodnění nemusí být nutně součástí textu samotného vnitřního předpisu, ale může být obsaženo v doprovodném dokumentu, např. typu důvodové zprávy apod. V projednávaném případě však odůvodnění stanovené očkovací povinnosti, respektive její účelnosti, zcela absentuje.
55. Druhý důvod, pro který považuje soud rozhodnutí o kategorizaci prací v bodě stanovícím příslušnou očkovací povinnost za nezákonné, spočívá v překročení zákonných mezí. Při svých úvahách vycházel soud z toho, že všeobecná povinnost k očkovaní je stanovena zákonem, konkrétně zákonem č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví.
56. Podle § 46 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, *fyzická osoba, která má na území České republiky trvalý pobyt, cizinec, jemuž byl povolen trvalý pobyt, cizinec, který je oprávněn k trvalému pobytu na území České republiky, a dále cizinec, jemuž byl povolen přechodný pobyt na území České republiky na dobu delší než 90 dnů nebo je oprávněn na území České republiky pobývat po dobu delší než 90 dnů, jsou povinni podrobit se, v prováděcím právním předpisu upravených případech a termínech, stanovenému druhu pravidelného očkovaní. Pravidelná očkovaní se provádějí k zamezení vzniku a šíření závažných infekčních onemocnění s vysokým rizikem dalšího epidemického šíření v kolektivech a život ohrožujících infekčních onemocnění, s ohledem na doporučení Světové zdravotnické organizace a Evropského střediska pro kontrolu nemocí. Prováděcím právním předpisem stanovené fyzické osoby a fyzické osoby, které mají být zařazeny na pracoviště s vyšším rizikem vzniku infekčních onemocnění, jsou povinny podrobit se ve stanoveném rozsahu stanovenému druhu zvláštního očkovaní.*
57. Podle § 46 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví, *před provedením pravidelného a zvláštního očkovaní je fyzická osoba povinna podrobit se v případech upravených prováděcím právním předpisem vyšetření stavu imunity (odolnosti). Pravidelné a zvláštní očkovaní se neprovede při zjištění imunity vůči infekci nebo zjištění zdravotního stavu, který brání podání očkovací látky (kontraindikace). O těchto skutečnostech poskytovatel zdravotních služeb uvedený v § 47a vystaví fyzické osobě potvrzení a důvod upuštění od očkovaní zapíše do zdravotnické dokumentace.*
58. Z citovaných ustanovení se podává, že v případě stanovení všeobecné očkovací povinnosti zákon o ochraně veřejného zdraví kromě samotné povinnosti se očkovat (§ 46 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví) upravuje také, byť značně restriktivně, určité výjimky z této povinnosti, například v podobě kontraindikace k očkovaní (§ 46 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví), a povinnost k očkovaní tak není absolutně paušální. Soud má za to, že tím jsou dány zákonné meze pro stanovování očkovacích povinností. Soud proto zastává názor, že upravuje-li zákon v případě všeobecné a plošné stanovené očkovací povinnosti „změkčení“, respektive výjimky z této povinnosti, nelze než za užití analogie dospět k závěru, že podobně by měl výjimky upravovat i vnitřní předpis, pokud takovou povinnost stanovuje.
59. K podobnému závěru opakovaně dospěla i judikatura, a to např. Ústavní soud např. ve svém nálezu III. ÚS 449/06, podle kterého ústavní princip, stojící na požadavku zachování maxima jak

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jitka Hrabíková

základního práva, tak s tímto základním právem kolidujícího veřejného zájmu, se promítá do interpretace čl. 16 odst. 4 Listiny základních práv a svobod tak, že Ústavou České republiky požadovaná ochrana individuální autonomie, předpokládaná citovaným ustanovením, vyžaduje, aby povinné očkování nebylo proti povinným subjektům ve výjimečných případech vynucováno.

60. Soud tedy shrnuje, že ani v případě rozhodnutí o kategorizaci prací nelze pro všechny vojáky spadající do příslušné kategorie stanovit očkovací povinnost všeobecně paušálně, ale že i v tomto případě musí obsahovat analogické „změkčení“ tak, jak to činí zákon o ochraně veřejného zdraví ve vztahu k všeobecné očkovací povinnosti.
61. V rozhodnutí o kategorizaci prací je však obsaženo toliko samotná povinnost k očkování. Nařízení pro práci s rizikem ohrožení zdraví 14 (další práce nebo činnosti s rizikem ohrožení zdraví - stanoveno pro výkon služby vojáka z povolání, je povinnou součástí výkonu služby všech vojáků bez ohledu na jejich služební zařazení) pouze uvádí, že riziko ohrožení zdraví 14 vychází z minimálních požadavků na zdravotní způsobilost k výkonu vojenské činné služby stanovených vyhláškou č. 357/2016 Sb., o zdravotní způsobilosti k výkonu vojenské činné služby a následujících základních kritérií: a) Nemoci vylučující zdravotní způsobilost k práci, b) Nemoci, u kterých lze posuzovanou osobu uznat za zdravotně způsobilou k práci na základě závěru odborného vyšetření, c) Nařízené očkování proti následujícím nemocem (1. tetanu, 2. virové hepatitidě A (VHA) a B (VHB), 3. klíšťové meningoencefalitidě, 4. meningokokovým infekcím). Dále v textu je upravena náplň a četnost lékařských prohlídek atd., nicméně odůvodnění očkovací povinnosti, ani výjimky z ní rozhodnutí o kategorizaci prací neobsahuje, a to ani v minimální míře.
62. Soud tedy uzavřel, že podklad, na jehož základě bylo vydáno napadené rozhodnutí, je nezákonný, a proto je nezákonností stíženo i napadené rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené (tedy především na důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí) soud považuje soud vypořádávání se s dalšími žalobními námitkami za nadbytečné.
63. Úplným závěrem soud konstatuje, že nepřehlédl určitou zmatečnost v tom, v čem vlastně zdravotní nezpůsobilost žalobce má spočívat. Z lékařských posudků neplyne jednoznačně, zda ji představuje onemocnění žalobce roztroušenou sklerózou či absence poslední dávky očkování či jakési spojení obou těchto důvodů. Tuto zmatečnost rozhojňuje i žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. Jak soud již uvedl výše v bodě 42 odůvodnění tohoto rozsudku, vyšel z toho, co bylo jako důvod zdravotní nezpůsobilosti žalobce označeno v rozhodnutí prvního stupně a procesně korektním způsobem to odvolacím orgánem nijak nebylo korigováno.
64. Z instruktivních důvodů pokládá soud za žádoucí připomenout žalované straně, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2020, č. j. 5 As 188/2019-33) musí být i posudek, na jehož závěrech stojí rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, dostatečně odůvodněn (srov. rozsudek ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013 - 35, č. 2916/2013 Sb. NSS). Požadavek úplnosti a přesvědčivosti odborného posudku zdůraznil Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 299/2017-37. K tomu, aby byl lékařský posudek o zdravotní způsobilosti, resp. následné rozhodnutí o odvolání přezkoumatelné, je nutné, aby byly závěry lékařského posudku náležitě odůvodněny. Ze spisu musí být zřejmé, na základě čeho dospěl lékař ke stanovené zdravotní (ne)způsobilosti a z jakého onemocnění stanovená omezení vyplývají. Služební funkcionář ani soud sice nemůže hodnotit odborné lékařské závěry (konkrétní onemocnění), pakliže však správní spis neobsahuje jediný podklad, který by lékařský závěr o zdravotní (ne)způsobilosti potvrdil, rozhodnutí o odvolání ze služebního místa založené jen a pouze na ničím nepodloženém lékařském posudku, který neobstojí – a to tím spíše, pokud neobsahuje ani název onemocnění. Zdejší soud tedy apeluje na žalovanou stranu, aby v zájmu přecházení soudním sporům ve své praxi důrazně vyžadovala, aby lékařské posudky obsahovaly příslušné náležitosti tak, aby plně vyhovovaly ustálené judikatuře správních soudů.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

65. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení.
66. V dalším řízení je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku. Musí tedy vycházet z toho, že stanovení očkovací povinnosti ve vztahu k žalobci bylo nezákonné.
67. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Soud proto přiznal žalobci, jenž byl v řízení zcela úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč. Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 3 000 Kč a nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč, tj. 3 100 Kč za každý ze tří úkonů uvedených v § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a účast na jednání) a paušální náhrada za 3 úkony právní služby po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že zástupkyně žalobce je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. odměna za zastupování o 21 % z částky 10 200 Kč, tedy o 2 142 Kč. Soud nepřiznal náhradu nákladů za repliku žalobce k vyjádření žalovaného ze dne 7. 9. 2022, neboť toto podání pro posouzení věci nepřinášelo žádné nové relevantní skutečnosti. Soud dále nepřiznal náhradu nákladů za první poradou s klientem, když ta je zahrnuta v již přiznaném úkonu za převzetí a přípravu zastoupení. Další nárokovanou poradou s klientem pak zástupkyně žalobce soudu nijak nedoložila; soud proto nemohl ani za ni přiznat náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. listopadu 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jitka Hrabíková

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jitka Hrabíková